

ADAM REX

konečně doma

Předloha
animovaného
filmu.
Pro čtenáře
od osmi let.
A pro jejich
rodiče.

Konečně doma

ADAM REX

**konečně
doma**

PASEKA

PŘELOŽILA VERONIKA VOLHEJNOVÁ

Úryvek z básně T. S. Eliota *Dutí lidé* na str. 161–162 je citován v překladu Jiřího Valji.

THE TRUE MEANING OF SMEKDAY

Copyright © 2007 by Adam Rex

All rights reserved.

Translation © Veronika Volhejnová, 2015

ISBN 978-80-7432-610-3 (PDF)

*Pro Stevea Malka
a pro Ms. Jennifer Lopez*

Màma a jà, jaro 2011

Zadání: Napište esej s názvem

JAKÝ VÝZNAM MAJÍ SMEKNOCE

Proč slavíme Smeknoce? Jak se za ten rok od odchodu mimozemšťanů změnilo? Své úvahy můžete doložit vlastními zkušenostmi z mimozemské invaze nebo je doprovodit obrázky a fotografiemi.

Všechny eseje budou zaslány Národní komisi pro časovou schránku do Washingtonu. Komise vybere jednu vítěznou práci k vložení do Národní časové schránky, která bude otevřena ode dneška za sto let.

Eseje musejí mít nejméně pět stran textu.

JAKÝ VÝZNAM MAJÍ SMEKNOCE

Byl Den stěhování.

Má se to psát s velkým písmenem? Já bych to dřív napsala s malým, ale když je teď Den stěhování státní svátek, je to takhle asi správně.

S velkým písmenem.

No nic.

Byl Den stěhování a všichni šleli. Však se na to pamatujete. Všude chaos, lidi pobíhali s plnými náručemi rodinného porcelánu a fotoalb, nosili jídlo a vodu a taky psy a děti, protože zapomněli, že psi a děti se unesou sami. Prostě blázinec.

Pamatuju se na jednu paní se zrcadlem a vzpomínám si, jak jsem si tenkrát říkala – k čemu je dobré zachraňovat zrcadlo? A pak jsem ji zahlédla, jak s ním utíká ulicí, ruce napřážené před sebe, jako by pronásledovala upíry. Viděla jsem skupinu bělochů oblečených jako indiáni, kteří zapalovali ohně a házeli čajové sáčky skrz poklopy do kanálů. Taky jsem potkala muže, který držel šachovnici vysoko nad hlavou jako číšník ták a pořád dokola hulákal na všechny strany: „Neviděl někdo černého střelce?“ Apokalyptický Hal stál na rohu u samoobslužné

prádelny. Hal byl náš místní pouliční kazatel, který pracoval pro rybí bufet za rohem. Nosil na sobě dvě reklamní tabule s citáty z Bible a na kolemjdoucí vždycky vztekle hulákal: „Poslední soud se blíží!“ a „Rybí směs jen za 5.99 dolarů.“ Teď měl na té tabuli napsáno jenom: „JÁ JSEM VÁM TO ŘÍKAL“ a vypadal spíš vyděšený než vzteklý.

„Měl jsem pravdu,“ prohlásil, když jsem šla kolem něj.

„S těmi rybami, nebo s tou apokalypsou?“ zeptala jsem se. Srovnal se mnou krok.

„S obojím. To přece nemůže být náhoda, ne? Že jsem měl pravdu.“

„Nevím.“

„Nemyslel jsem si, že to budou mimozemšťani,“ přiznal. „Čekal jsem anděly s ohnivými meči. Nebo tak něco. Moment! Třeba to jsou andělé! Ono je Písmo na některých místech popisuje dost divně. Třeba v Zjevení má jeden anděl tři hlavy a kola.“

„Podle mě jsou to prostě mimozemšťani, Hale,“ řekla jsem. „Je mi líto.“

Apokalyptický Hal se zastavil, ale já jsem šla dál. Po několika vteřinách za mnou zavolal.

„Hej! Děvče! Nepotřebuješ pomoci něco odnést? A kde je tvoje hezká maminka?“

„Zrovna za ní jdu!“ křikla jsem. Neohlédla jsem se.

„Už jsem ji dlouho neviděl!“

„Za chvíli s ní mám sraz!“ řekla jsem. Byla to lež.

Byla jsem úplně sama, protože mámu si už přivolali do kosmického korábu přes signály z bradavice, co měla na krku. Zůstala jsem doma jenom s kočkou a musím vám říct, že k té jsem teď zrovna dvakrát přátelské pocity nechovala. Chvilí jsem ji nesla, ale ona se kroutila jako žížala, tak jsem ji postavila na zem. Když jsem šla, sledovala mě, ale cukla sebou, kdykoli někdo proběhl kolem nebo když zahoukalo nějaké auto, což bylo každou chvíli. Bylo to krok krok šhub, krok

krok šklub, jako by tancovala kongu. Nakonec jsem se po ní otočila, pak jsem se rozhlídla i všude kolem, ale už jsem ji neviděla.

„Jak chceš,“ řekla jsem. „Tak ahoj, Čunčo.“ A tím to skončilo. Moje kočka se jmenuje Čunča, o tom jsem se možná měla zmínit.

Psát lidem do budoucnosti je zvláštní, protože člověk neví, kolik toho má vysvětlovat. Chovají lidi ve vaší době domácí zvířata? Máte ještě kočky? Neptám se, jestli kočky pořád existují – teď zrovna máme mnohem víc koček, než kolik jich můžeme potřebovat. Ale pro lidi, co žijí *teď*, to nepíšu.

Totíž: pokud tahle slova bude číst ještě někdo jiný kromě mého učitele, znamená to, že jsem vyhrála soutěž a mou esej vložili do časové schránky spolu s fotografiemi a novinami, za sto let ji někdo zase vykopal a vy ji teď čtete třeba v pětinohé židli a svačíte u toho pečenou planetu nebo tak něco. Zdálo by se, že o mé době stejně už všechno víte, ale když si vzpomenu, kolik já toho vím o roce 1913, možná bych měla pár věcí vysvětlit. Tenhle příběh začíná v červnu 2013, asi šest měsíců po tom, co dorazili mimozemšťani Buvové. A teda taky šest měsíců od chvíle, kdy úplně ovládli planetu, a asi týden po tom, co se rozhodli, že celá lidská rasa bude pravděpodobně šťastnější, když se odstěhuje do nějakého zastrčeného státečku, kde s ní nebudou potíže. Tou dobou jsem bydlela v Pensylvánii. Pensylvánie ležela ve východní části Spojených států. Spojené státy byly taková velká země, kde všichni nosili legrační trička a moc jedli.

Po mámině odchodu jsem žila sama. Nechtěla jsem, aby to někdo věděl. Naučila jsem se řídit naše auto na krátké vzdálenosti – přitloukla jsem si na sváteční boty plechovky s kukuřicí, abych dosáhla na pedály. Ze začátku jsem dělala dost chyb, a jestli jste někdo 3. března 2013 po setmění šli po chodníku na Čtyřicáté deváté nebo na Borové, tak se vám musím omluvit.

Ale nakonec jsem se to naučila fakt dobře. Mohla bych jezdit NASCAR. A proto, když se většina lidí pro přesun na Floridu nahlásila do buvských raketových člunů, já jsem se rozhodla, že tam dojedu sama a že od nikoho žádnou pomoc nepotřebuju. Cestu jsem si našla na internetu, což nebylo tak snadné jako dřív, protože ho Buvové už začali vypínat. Ale trasa vypadala snadně. Na webu tvrdili, že to je tři dny jízdy, ale většina řidičů není tak dobrá jako já a taky nejedí cukrovou polevu a nepijí zázvorovou limonádu, aby mohli jet nonstop. Prodírala jsem se davy lidí – kolem ženy, která nesla miminko v křišťálové míse na punč, kolem muže s náručí rozpadajících

se krabic, ze kterých se na ulici sypaly baseballové kartičky – na městské tenisové kurty, kde jsem nechala auto.

Bylo to malé autíčko, velikostí i barvou se nejvíc ze všeho podobalo lednici a rychlé bylo nejvýš dvakrát tolik co ona. Ale nepotřebovalo moc benzínu. A já měla málo peněz. Vybrala jsem celé naše konto v bance a taky tu zásobíčku pro všechny případy, co si máma schovávala na dně zásuvky s prádlem, v krabičce od punčocháčů s nálepkou MRTVÍ PAVOUCI. (Jako bych nevěděla, že to tam je. A jako bych se nechtěla podívat na sbírku mrtvých pavouků.) Ale bylo tam míň, než jsem čekala.

Hodila jsem na zadní sedadlo fotobrašnu a batohy, a na jednu jako bych měla v žaludku kámen a připadala jsem si strašně sama. Rozhlídla jsem se kolem, po panikařících lidech. Třeba po člověku, co měl na obou rukou chňapky a nesl pekáč i s pečením, idiot – omlouvám se za ten výraz. Nevím, koho nebo co jsem hledala – určitě ne kočku. Ale stejně jsem ji zavolala.

„Čunčo!“ hulákala jsem. „ČUUUUUUUNČOOOOO!“

Čunča

Když venku zavolám „Čunčo“, obvykle to vzbudí pozornost, toho dne si mě ale nikdo nevšímal. Vlastně když jsem to „Čunčo“ zavolala potřetí, nějaký chlápek se příkrčil, ale netuším, co to mělo znamenat.

Přesně ve chvíli, kdy jsem chtěla nasednout, přihnala se ulicí tlustá šedá kočka a skočila mi na palubní desku. Otočila se a nastavila hlavu k podrbání.

„No dobře,“ řekla jsem. „Tak jo, můžeš jet se mnou. Ale venčit se budeš, jen když zastavíme.“

Čunča začala příst.

Říkala jsem si, že by bylo docela fajn mít na cestě nějakou společnost. Předpokládala jsem, že tak dva dny nikoho neuvidím. Čekala jsem, že dálnice budou prázdné, protože skoro všichni se dopravovali v raketových člunech.

Měla a neměla jsem pravdu.

Věděli jste, že kočky nerady jezdí autem? No, je to tak, nebo aspoň s tou mojí to tak je. Než jsem vyjela, nastavila jsem počítadlo kilometrů na nulu, takže vím, že Čunča strávila prvních třicet šest kilometrů tím, že koukala ze zadního okna a syčela. Visela na opěrce sedadla vedle mě jako halloweenská dekorace – celá naježená a s nahrbenými zády.

„Uklidni se!“ křikla jsem na ni, když jsem kličkovala mezi opuštěnými auty na silnici. „Já jsem *výborná řidička!*“

Přestala syčet a začala vrčet, nebo tak něco. Znáte ten zvuk, když kočky vrčí. Znělo to jako holub, co moc kouří.

„Mohla jsem tě nechat doma, ty zrádkyně. Mohla ses nastěhovat k tomu svému milovanému Buvovi.“

Nedělá mi potíže koukat na kočku a přitom řídit, ale v té chvíli auto tak trošičku nadskočilo přes vyjetou kolej v silnici a Čunča vyjekla, vystřelila z opěrky, prosvištěla několikrát dokola přes zadní sedadlo, pak přeskočila řadicí páku a nakonec se stočila do klubíčka pod brzdovým pedálem.

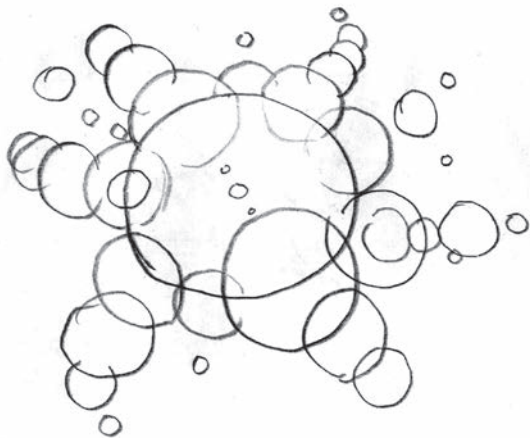
Podívala jsem se na silnici, vyhnula se prázdné motorce a pak jsem se zase podívala dolů, na své nohy.

„No tak, Čunčo,“ začala jsem chlácholivě (a prudce strhla volant, abych se vyhnula dodávce). „Pojď ven... (cisterna)... dám ti dobrůtku!“ (Sporták. Proč všichni nechali auta stát, kde zrovna byli?)

„Mrrr?“ řekla Čunča.

„No! Chceš dobrůtku? Dobrůtku? Dobrůtku?“ opakovala jsem pořád dokola jako ptáček zpěváček.

Čunča se pořád ještě nepohnula, ale já měla před sebou kus volné silnice, jen v dálce nalevo jsem viděla velký tahač. Podívala jsem se po něm a zahlédla jsem nějaký pohyb. Viselo to ve vzduchu nad návěsem a lenivě se to pohupovalo nahoru a dolů. Byly to bubliny, celá spousta bublin, asi jako z mýdla. Jenže některé byly jako míčky na softbal, některé jako na basket a všechny byly propletené a spleené dohromady, takže vytvářely hvězdici velkou asi jako pračka. Takhle nějak:

Nepohybovalo se to s větrem, jen se to trochu nadnášelo, jako by to bylo neviditelným lanem připoutané k výfuku toho tahače. Sjela jsem pohledem po provaze, co tam nebyl, a uviděla jsem ještě něco. Nebo spíš někoho.

„Je tam nějaký chlápek nebo co,“ řekla jsem napůl k sobě a napůl k Čunče. Ten chlápek, nebo možná žena, to se nepoznalo, měl na sobě jasně oranžový bezpečnostní oblek a snad i nějakou průhlednou plastovou přilbu. Napadlo mě, že to možná je *protiradiační oblek*. Mezitím jsem dojela dost blízko a viděla jsem, že to je jeden z nich. *Buv*.

„Moment... moment,“ zašeptala jsem a uhnula tak daleko doprava, jak to jen šlo, aniž bych narazila do svodidel.

Buv si všiml, že jedu, a otočil ke mně to svoje divné tělo. Od přilby se mu odráželo slunce, ale měla jsem dojem, že zvedl ruku dlaní ke mně, což nejspíš v celé galaxii znamená *STOP*. Jenže ono se to těžko poznávalo. Mimoszemšťani měli ručičky jako trpaslíci.

Zastavit jsem nemohla, ale mohla jsem dát nohu z plynu, takže jsem zvolna zpomalovala, držela jsem se těsně u pravých svodidel a v duchu jsem se modlila Zdrávas.

Už jsem byla hodně blízko, takže bylo vidět i to hnusné hemžení nohou, co mají Buvové pod tělem, a širokou plochou hlavu v přilbě. Zase to udělalo to gesto, tentokrát důrazněji, a rozhodně to znamenalo *STÁT*. Taky jsem zvedla ruku, usmála jsem se, zamávala a nespouštěla oči ze silnice. Nechtěla jsem se už na něj dívat, takže jsem skoro prošvihla, že Buv prudce škulbl druhou paží dolů, a když ji zase zvedl, něco v ní držel. Hned jsem to poznala – hodně jsme to vídali v telce, hned na začátku, když jsme se ještě pokoušeli bojovat. Byla to taková ta strašná puška, co nevydává žádný zvuk ani světlo, jen na člověka ukáže a on najednou nemá půlku těla, ani neví jak.

No, jedno jsem udělat mohla, totiž dupnout na plyn. Přiřčila jsem se a přišlápala pedál. Auto vyrazilo, ale zdaleka ne dost rychle. Škrtlo přitom o svodidla a jiskřičky lítaly jako ohňostroji na Den nezávislosti.

Buv křikl něco, co jsem ani neslyšela, natož abych mu rozuměla. Snažila jsem se udělat ze sebe obtížný cíl, kličkovala

jsem tam a zpátky a hlavu jsem zvedla právě tak včas, abych se vyhnula velikému teréňáku. Chtěla jsem se podívat do zrcátka na pravé straně, ale zjistila jsem, že to jsem urazila o svodidla, tak jsem mrkla do prostředního zrcátka a viděla jsem, že většina toho teréňáku je pryč, že velký kus zmizel, jako když se nabere zmrzlina. Zkusila jsem mrknout do levého zrcátka, ale to tam už taky nebylo. Když jsem se otočila, viděla jsem, jak Buv mizí v dálce. Nepronásledoval mě. „No nazdar, Čunčo,“ řekla jsem tiše. Čunča se vysoukala zpod brzdy, jako by jí vlastně bylo celkem jedno, kde bude sedět.

Za minutku jsem zajela ke krajnici a zastavila. Obhlédla jsem auto. Buvská puška mi rozpustila zrcátka a v levém zadním okénku byla díra, kudy paprsek pronikl do auta. Když jsem natáhla krk, uviděla jsem i další, ještě větší díru v zadním skle – tudy vyletěl zase ven. Každá ta díra byla úplně dokonale kulatá, jako když se formičkou vykrajuje z těsta.

„Nenávidím je,“ řekla jsem, „*nenávidím* je. Měly jsme pěknou kliku, Čunčo.“

Ale Čunča mě neslyšela. Ležela natažená na sedadle vedle mě a spala.

Proč ten Buv střílel? Nevěděla jsem to – přece jsem jela na Floridu, jak chtěli. Ale na sedmdesátém sedmém kilometru jsem zjistila, proč nikdo jiný na silnici není. Ona tam totiž žádná nebyla.

Jela jsem zrovna do zatáčky, když auto nadskočilo přes výmol. Letěla jsem dopředu a zase dozadu, pás se mi napnul a pěkně mě zabolěl krk. Čunču to shodilo ze sedadla – na zemi se krátce probrala a zase usnula, kde byla.

Vyhnula jsem se kusům asfaltu a objela něco, co nepřípomínalo ani tak výmol, jako spíš prázdný bazén. Pak další zatáčka – a bylo po silnici. Moje autíčko seskočilo z vozovky do kráteru hlíny a asfaltu. Strhla jsem volant a dupla plechovkou na brzdou. Auto dostalo smyk a prorazilo zkroucené kovové

kudrlinky, které kdysi tvořily svodidla, pak sjelo z náspu, dvakrát se překulilo a zastavilo na parkovišti MoPo.

Vzduch kolem auta byl oranžový prachem. Držela jsem se volantem jako záchranného kruhu. Čunča se válela na zádech v těch místech, kde se přední sklo potkává s přístrojovou deskou. Podívaly jsme se na sebe a ona na mě zasyčela.

Tak takhle to bylo. Nikdo nejel autem, protože Buvové zničili dálnice. No, jak jinak.

Unaveně jsem se odepnula a vypadla z auta. Čunča vylezla za mnou, protáhla se a začala honit nějaký hmyz.

Skoro jsem se poblinkala. Můžu to říct ve školním úkolu? Že jsem se poblinkala? Protože když říkám „skoro“, tak tím myslím „několikrát“.

V tom předklonu jsem zjistila, že jsem píchla. Nebyla jsem si jistá, jestli máme rezervu, ale i kdyby jo, bylo mi to dost málo platné, protože jsem stejně nevěděla, jak ji vyměnit. Z údržby auta mě máma naučila akorát tak číslo na odtahovku, která se zavolá, když se auto přestane pohybovat.

No, šance byla dost malá, ale usoudila jsem, že aspoň *někomu* zkusit zavolat můžu. Bylo dost nepravděpodobné, že by to někdo vzal, ale už jsem byla tak daleko od domova, že pěšky se vrátit nedalo. Otevřela jsem příhrádku a vytáhla mobil, který tam byl pro všechny případy – má kredit jen na hodinu hovoru a NENÍ TO HRAČKA. Zapnula jsem ho a on se najednou probral. Na druhém konci nějaké cizí hlasy něco nesrozumitelně blábolily.

„Ale vždyť jsem ještě nic nevytočila!“ zamumlala jsem a hlasy ztichly. „Haló?“

Hlasy se znova ozvaly – znělo to jako nějaké bečení a praskání, jako by ovce chodila po bublinkové fólii. A bylo to pořád hlasitější a rozčilenější.

Honem jsem telefon zase vypnula a sklapla. Připadal mi teď cizí a odporný, a tak jsem ho hodila co nejdál do příhrádky a zakryla jsem ho manuálem k autu.

Hele, manuál, napadlo mě. Třeba bych se tam dočetla, jak se vyměňuje kolo. Ne. Potom. To počká.

Sedla jsem si. Nebe teď bylo modré a v dálce jsem viděla nějaké městečko, které jsem neznala. Nejvyšší budova byl starý kamenný kostel a ten měl vykousnutou zvonici. Kousek od nás jsem viděla polámané telegrafní sloupy, jak ochable visí na drátech jako loutky. Usoudila jsem, že toho sezení už bylo dost.

„Třeba v MoPo ještě zbylo nějaké jídlo,“ prohlásila jsem optimisticky a rozhlédla jsem se po Čunče.

Pro vás časové schránkaře: MoPo byl obchod, kde prodávali úplně všechno, třeba limonádu a koblihy a stírací losy. Kdyby někdo chtěl líp pochopit, proč bylo tak snadné podrobit si lidskou rasu, stačilo by se podívat do některého takového obchodu: skoro ve všem, co tam prodávali, byl cukr, sýr nebo tipy na hubnutí.

Vevnitř byla tma, ale to jsem čekala. Čunča mě doprovázela ke dveřím, které cinkly, a pak dovnitř, do opuštěného obchodu. Police byly skoro prázdné, nejspíš vydrancované, až na pár plesnivých chlebů a jogurtové fit tyčinky s názvem NutriZone ExtrémFitnessPlus Zdravá & chutná svačinka s kalcium. Taky tam byla taška a pár plechovek kočičího žrádla, což bylo fajn. Sedla jsem si na chladné linoleum a snědla jsem jednu tu růžovou fit tyčinku a Čunča si dala jednu plechovku Kapitánova mořského předkrmu.

„Na Floridu se asi nedostaneme,“ řekla jsem.

„Mňau?“

„Na Floridu. Tam jsme měly namířeno. Veliký stát, samé pomeranče.“

Čunča se vrátila ke svému žrádлу a já jsem si zase kousla té věci, co mi čím dál víc připomínala přerostlou gumu na gumování.

„Třeba by šlo zůstat tady. Jsme dost daleko od města. Možná by si toho Buvové ani nevšimli.“

„*Mňau.*“

„Jasně že by to šlo. Můžeme se nastěhovat do něčeho domu. Nebo do hotelu. A tam v tom městě bude nejspíš spousta konzerv.“

„*Mňau mňau?*“

„Dobrá. Tak mi řekni jediný důvod, proč by to nemělo jít, když jsi tak chytrá.“

„*Mňau.*“

„Ale to říkáš na všechno.“

Čunča zapředla a stočila se do klubka, že si schrupne. Já jsem se opřela o bankomat a zavřela jsem oči před zapadajícím sluncem. Nevzpomínám si, že bych usnula, ale když jsem se vzbudila s bochníkem chleba pod hlavou, byla venku tma a já jsem zaslechla cinknout zvonek nade dveřmi.

Zalapala jsem po dechu a honem jsem zalezla pod regál. Až potom jsem si vzpomněla na Čunču, která nebyla nikde v dohledu. V prázdném obchodě se něco pohybovalo – ty kroky zněly jako víření bubnů.

Jdi pryč, jdi pryč, opakovala jsem si v duchu, protože jsem si byla jistá, že to něco je Buv. Šinul si to kolem mého regálu a já jsem si mohla dobře prohlédnout ten jeho trs malých sloních nožiček, navlečených do světla modré gumové kombinézy. Buv. Nejspíš ho poslali, aby mě chytil.

Pak bubnování přestalo. Vlhký nosový hlas řekl: „Jé. Ahoj, kočičko.“

Čunča.

„Kde ses tady vevnitř vzala?“

Slyšela jsem, jak Čunča hlasitě zapředla, mrcha jedna. Nejspíš se otírala o některou z těch jeho osmi nohou.

„Někdo ti otevřel dovnitř, hm?“

Srdce mi bušilo, jako by Čunča mohla říct: *Jo, to Bakšiš. Regál pět.*

„Možná že jsi hladová,“ řekl Buv Čunče. „Chtěla bys se mnou pochutnat si na sklenici sirupu proti kašli?“

Znova bylo slyšet bubnování. Dali se do pohybu. Vykoukla jsem právě včas, abych je viděla mizet ve dveřích s cedulkou POUZE PRO ZAMĚSTNANCE.

Vyklouzla jsem ven a bez přemýšlení utíkala ke dveřím. Vrazila jsem do nich, až cinkly, a pomyslela jsem si – no nazdar. Zvonek. Rychle jsem se ohlédla a už jsem byla pryč. Letěla jsem k autu, popadla batoh a schovala jsem se za křovím na kraji parkoviště. Zmizela jsem za ním právě včas, abych škvírou mezi listím stačila zahlédnout Buva, jak vykoukl ze dveří. Protáhl se ven a rozhlédl se po parkovišti, kde že je ten někdo nebo něco, co bylo tak pitomé, že zapomělo na cinkající dveře. Pak sebou škulbl, když uviděl moje auto, a usmál se na Čunču. Viděla jsem ji skrz dveře, jak se předními tlapkami opírá o sklo.

„Haló?“ křikl Buv. Podíval se směrem k rozryté silnici a hvízdal nosem.

Snažila jsem se být co nejmenší, donutit srdce, aby nebušilo, a krev, aby mi nehučela v uších. Buv si to šmrdolil po asfaltu k něčemu, co jsem neznala a čeho jsem si předtím nevšimla.

V rohu parkoviště byla taková bláznivá věc – trochu jako velká špulka s parohy. Vypadalo to hodně plastově a hodně modře a vznášelo se to ve vzduchu, tak patnáct centimetrů nad zemí.

„Já ti nebudu ublížit!“ křikl zase Buv. „Jestli bys rád byl můj host, je tady dost sirupu proti kašli a psích sucharů pro všechny!“

Pak ten – to – prostě ta mimozemská mrcha vyskočila tím svým tlustým tělíčkem na špulku, zahákla se za ni malýma sloníma nožičkama, žabíma ručičkama popadla ty parohy, něco tam chvílku mačkala a otáčela a celá ta modrá plastová věc se zvedla tak třicet centimetrů do vzduchu a vyrazila přes jíl a plevel do svahu k dálnici.

„Haló!“ hulákal cestou. „Nemáš co bát! Buvové už vás lidi nejedí!“

Mimozemšťanův podivný skútrík zmizel za hřebenem a já jsem vyskočila a hnala jsem se k obchodu – proč vlastně? Pro Čunču? Tě bude nejspíš milejší zůstat s Buvem. Jenže jsem neměla nic než ji. Auto s píchlou pneumatikou nepojede a já jsem dokázala myslet jen na jedno – ztratit se někde v tom městečku a doufat, že se mě Buv nebude moc snažit najít.

„Tak jdem, Čunčo,“ křikla jsem, když jsem vrazila do MoPo. Nervy mi drnčely jak ten zvonek nade dveřmi. Čunča se pokusila vyklouznout ven, nejspíš za mimozemšťanem, ale já jsem ji chytila.

„Kočko pitomá!“

Nastrkala jsem všechno kočičí žrádlo a fitsvačinky do tašky a utíkala jsem k autu. Ještě jednou jsem se přesvědčila, že jsem na nic nezapomněla, a už jsem chtěla zmizet. Pak jsem si vzpomněla na mobil a zauvažovala jsem, jestli ho mám vzít s sebou. No a asi v té chvíli jsem dostala skvělý nápad.

Čunča se mi kroutila v náruči.

„Vrňaaaauuuuffffprsk,“ prohlásila.

Zasmála jsem se. „Neboj. Nikam se nejde. Pěkně se vrátíme do obchodu a počkáme, až se tvůj kamarádíček vrátí.“

Čunča si pro sebe tiše sykla.

A teď vám povím, jak se to podle mě seběhlo dál. Buv se chvílku vznášel nad starou dálnicí, *tam ta dam*, a myslel si: *Doufám, že najdu Bakšiš nebo kdo to bude, já ji sním nebo ji udám nebo ji pošlu na Floridu nebo něco.* Pak to Buv nejspíš obhlédl kolem MoPo a kouknul určitě taky do mého auta a pak si zřejmě pomyslel: *Ehm ehm, to asi něco zdálo se mi, tady nikde žádná není holka, to jsem hloupý, bé bé prask prask.*

Pak Buv zaparkoval svou špulku s parohy a vrátil se zpátky do MoPo, rozhlížel se, kde je Čunča, a když zvonek nade dveřmi přestal cinkat, něco zaslechl. Pomyslel si: *Co je tohle?* a šel to zjistit. Když se blížil k uličce s mraženým zbožím, už možná poznal, že to jsou hlasy jiných Buvů, přes to, jak byl hloupý. Pak viděl, že jeden mrazák má otevřené dveře, i když předtím byl zavřený, tak šel k němu, nakoukl tam a zabečel jako ovce. Možná že si v té chvíli všiml i těch polic z mrazáku, co ležely vedle mého mobilu na podlaze, ale to už bylo pozdě, protože přesně v tom okamžiku jsem ho kopl do mimozemského zadku, zabouchla jsem za ním mrazák a zajistila dveře násadou od koštěte.

Buv chvílku poskakoval nahoru a dolů, až se otočil čelem ke mně. Potěšilo mě, že vypadal dost překvapeně, nebo spíš vyděšeně, a přimáčkl širokou tvář na sklo, aby viděl, kdo ho chytil. Tancovala jsem radostí.

„Proč udělala jsi to?“ řekl. Nebo aspoň myslím, že to řekl. Přes sklo ho bylo špatně slyšet. Najednou mě napadlo, jestli mu za nějakou dobu nedojde vzduch. Ta myšlenka mi neudělala zrovna dobře a musela jsem si připomenout, v jaké jsem situaci.

„Fajn,“ zašeptala jsem. „Doufám, že mu nedojde vzduch.“ Líbilo by se mi, kdyby mu tam taky byla pořádná zima, jenže elektřina samozřejmě nešla.

„Co?“ řekl Buv slabě. „Co říkala jsi?“ Oči mu jezdily ze strany na stranu jako rybičky v akváriu. Žabími prstíčky škrábal o sklo.

„Říkala jsem, že máš, co si zasloužíš. Ukradli jste mi mámu, tak já zas ukradnu jednoho z vás.“

„Co?“

„Ukradli jste mi mámu!“

„Mimámu?“

„Ukradli jste... MI... MÁMU!“

Buv o tom zřejmě chvilku přemýšlel a pak mu zsvítily oči.

„Aha... *mi mámu!*“ prohlásil šťastně. „A co s ní?“

Zařvala jsem a kopla do skla.

„Aha.“ Buv kývl, jako bych řekla něco důležitého. „Aha. Tak... už můžu jít do ven?“

„Ne!“ křikla jsem. „Nemůžeš jít do ven. Už nikdy nepůjdeš do ven!“

Když to Buv slyšel, zřejmě ho to upřímně překvapilo a taky zpanikařil.

„Tak... tak... budu muset střelit s mojí zbraní!“

Odskočila jsem a zvedla ruce před sebe. V tom rozčilení jsem na to nepomyslela. Podívala jsem se tam, kde by tak přibližně mohl mít boky, jestli opravdu má pistoli. Zamračila jsem se.

„Vždyť ani žádnou zbraň nemáš!“

„Ano! ANO!“ křikl a divoce kýval hlavou, jako bych zrovna nějak dokázala, že mluví pravdu. „NEMÁM! Tak budu muset... budu muset...“

Celé tělo se mu třásl.

„...STŘELIT OČNÍ LASERY!“

Uskočila jsem do regálu. Tohle jsem slyšela prvně.

„Střelit lasery?“

„STŘELIT LASERY!“

„To dokážeš?“

Buv zaváhal. Oči se mu třásl. Po pár vteřinách odpověděl: „Ano.“

Přimhouřila jsem oči. „No, jestli ty střešíš lasery, tak já nebudu mít na vybranou a budu ti muset... VYBOUCHNOUT HLAVU!“

„Vy lidi neumíte vy–“

„Umíme! Umíme! Jen to moc neděláme. Je to nezdrovořilé.“

Buv o tom chvilku přemýšlel.

„Tak... my budeme muset... udělat příměří. Ty nebudeš vybuchovat hlavy a já nebudu dělat NIČIVÉ OČNÍ LASERY.“

„Dobře,“ souhlasila jsem. „Příměří.“

„Příměří.“

Chvilku bylo v obchodě úplné ticho.

„Tak... můžu už jít do...“

„Ne!“

Buv ukázal za mou hlavu a zaťukal prstem na sklo.

„Můžu ti spravit auto. Viděl jsem, že je rozbíjené.“

Založila jsem si ruce na prsou. „Co může nějaký Buv vědět o autech?“

Zatvářil se uraženě. „Já jsem Buv údržbošéf. Já umím spravit všechno! A určitě umím spravit primitivní člověkauto.“

Ty narážky na moje auto se mi nelíbily, spravit ale potřebovalo.

„A jak mám vědět, že vážně něco uděláš? Nejspíš jenom zavoláš svoje kamarády a šup se mnou na Floridu.“

Buv nakřčil to, co snad mohlo být čelo. „Ty nechceš jet do Floridy? Tam tvoji lidi mají jet. *Všichni* lidi rozhodli se jet do Floridy.“

„No, *my sami* jsme nerozhodli o ničem,“ odsekla jsem.

„Ano!“ odpověděl Buv. „Do Floridy!“

Povzdechla jsem si a začala jsem chodit mezi regály sem a tam. Když jsem se zase podívala na mrazák, viděla jsem, že Buv sebral můj mobil.

„Mohl bych mluvit s nimi,“ řekl vážně. „Mohl bych volat jim hned teď.“

To byla pravda. Mohl by.

Vytáhla jsem násadu smetáku ze dveří a otevřela jsem je. Buv se po mně vrhl a já jsem okamžitě zalitovala, že jsem ho pustila, dokud jsem nepřišla na to, že na mě neútočí. Z nedostatku lepších výrazů řeknu, že mě objal.

„Vidíš?“ řekl. „Buv a člověk můžou kamarádi být. Vždycky říkám!“

Opatrně jsem ho poplácala.

Zní to bláznivě, já vím, ale za chvíli už jsem prohledávala městečko, jestli někde nezůstaly nějaké zásoby, a Buv pracoval na autě. Nemusím už asi ani říkat, že Čunča zůstala s ním.

Prošla jsem pět opuštěných obchodů a sehnala krekrý, dietní mléčné koktejly, hodně tvrdé bagety, celozrnné lupínky s medem, rajský protlak, těstoviny, kbelík něčeho, co se jmenovalo TUBI a mělo to svou vlastní lžici, a Čokoláčky, kvůli kterým jsem musela porušit vlastní pravidlo nejíst nic, co má místo názvu zpotvořeninu. Buv mi taky nadiktoval, co rád, takže jsem nesla ještě košík mátových pastilek, škrobu, kvasnic, polévkových kostek, mátové zubní niti a papírů do tiskárny.

„Hej, Buve!“ křikla jsem, když jsem se vrátila. Viděla jsem ho pod autem, jak tam do něčeho mlátí. Možná bych se měla zmínit o tom, že auto teď mělo navíc tři antény. Díry v oknech tam kupodivu už nebyly. Zato přibýly trubky a hadice, které spojovaly některé části auta s jinými částmi auta, a taky pár věcí, co se nedají popsat jinak než jako ploutve. Buv je zřejmě vyrobil z kusů plechu, které si opatřil v tom prázdném obchodě. Na jednom byl obrázek nějaké ledové tříště a nápis „Svěženka“.

Na zemi ležela otevřená bednička s nářadím, nebo spíš bez nářadí, protože to se válelo všude kolem a bylo jedno divnější než druhé.

„Nepřeháníš to trošku kvůli jedné píchlé pneumatice?“

Buv vystrčil hlavu.

„Píchlé pneumatice?“

Chvilku jsem na něj tupě zírала a pak jsem auto obešla. Pneumatika byla pořád vyfouknutá.

„To auto, mělo by vznášet se mnohem líp!“ zavolal šťastně.

„Vznášet?“ žasla jsem. „Vznášet *líp*? Předtím se nevznášelo *vůbec*!“

„Hm,“ řekl Buv a podíval se dolů. „Tak *proto* ta kola jsou celá špinavá.“

„Nejspíš.“

„Tak to ono valilo se?“

„Jo,“ odsekla jsem. „Valilo se. Po zemi.“

„Ale – jak valilo se, když má prázdné kolo?“

Odložila jsem košík a sedla jsem si. „To je fuk,“ řekla jsem.

„No,“ odpověděl Buv, „teď bude vznášet se tutově dobře. Použil jsem součástky z vlastního vozidla.“

Tím „tutově“ mě trochu vyvedl z míry. Slang bych od něj nečekala. A navíc to ani nebyl populární výraz. Dávno to nikdo nepoužíval, jen moje máma a občas já. Připomnělo mi to mámu a taky mě to trochu našťvalo.

„Sežer si tu svou zubní nit, Buve,“ řekla jsem a kopl košík k němu. Nezdálo se, že by ho to urazilo, a za chvíli už do sebe soukal zubní nit jako špagety.

„Neřekla jsi dobře,“ prohlásil konečně.

„Co?“

„Buv. Tak jak říkáš, je moc krátké. Musí to protáhnout se, jako dlouhý dech. Bů-ů-ův.“

Spolkla jsem vztek a zkusila jsem to.

„Bůůův.“

„Ne. Bů-ů-ův.“

„Bů-ů-ů-ův.“

Buv se zamračil. „Teď je jako ovce.“

Zavrtěla jsem hlavou. „No dobře. Jak se jmenuješ? Budu ti říkat jménem.“

„Ne ne,“ odpověděl Buv. „Aby člověholka správně vysloвила moje jméno, to potřebovala bys dvě hlavy. Ale jako lidské jméno jsem vybral si ‚J.Lo‘.“

J.Lo zkoumá fotoaparát

Měla jsem co dělat, abych se nerozchechtala. „J.Lo? Tvoje pozemské jméno je J.Lo?“

„M-m,“ opravil mě J.Lo. „Ne pozemské. Smekrajské.“

„Jak to, smekrajské?“

„Tak pojmenovali jsme tuhle planetu. Na počest pro našeho slavného vůdce kapitána Smeka.“

„Počkej,“ zavrtěla jsem hlavou. „Moment. Nemůžete jen tak přejmenovat planetu.“

„Národy, co objeví nějaké místo, ho můžou přejmenovat.“

„Ale vždyť se *jmenuje* Země. *Vždycky* se tak jmenovala.“

J.Lo se shovívavě usmál. Měla jsem chuť mu jednu vrazit.

„Vy lidi žijete moc v minulosti. My přistáli jsme na Smekraji už dávno.“

„Přistáli jste minulé Vánoce!“

„M-m. Ne Vánoce. Smeknoce.“

„Smeknoce?“

„Smeknoce.“

Tak jsem se tedy dozvěděla, jaký význam mají Smeknoce. Řekl mi to Buv jménem J.Lo. Buvům se nelíbilo, že slavíme svoje svátky, tak je všechny nahradili novými. Vánoce přejmenovali po kapitánu Smekovi, svém vůdci, který pro Buvy objevil Nový svět, tedy Zemi. Chci říct Smekraj.

No nic. Konec.

Bakšiš,

esej je stylově zajímavá, ale bohužel jsi správně nepochopila zadání. Až bude porota Národní komise pro časovou schránku číst naše příběhy, bude hledat vysvětlení, co Smeknoce znamenají pro nás, ne pro mimozemšťany. Nezapomeň, že časová schránka se otevře za sto let a lidé v budoucnosti nebudou vědět, jaké to bylo, žít během invaze. A jestli tvoje práce soutěž vyhraje, budou ji číst proto, aby se to dozvěděli.

Nejlepší by možná bylo začít před příchodem Buvů. Do termínu odeslání příspěvků do soutěže stále ještě zbývá trochu času na to, abys kompozici přepracovala. Jestli to chceš zkusit znova, jsem ochoten uvažovat o zlepšení známky.

Hodnocení: 2-

JAKÝ VÝZNAM MAJÍ SMEKNOCE

— ČÁST 2:

Aneb

Jak jsem se naučila nedělat si starosti a mít ráda Buvy

Dobře. Začnu předtím, než přišli Buvové.

Všechno to vypuklo skoro před dvěma lety. To se mojí mámě udělala ta bradavice na krku. To ji unesli.

Samozřejmě jsem neviděla, jak se to stalo. Tak to u těchhle věcí chodí. Nikdy vás neunesou na fotbale nebo v kostele nebo těsně potom, co vám Kevin Frompsky o přestávce vyrazí knížky z ruky – a všichni se koukají a chechtají a vy nemáte jinou možnost než mu jednu vrazit.

Nebo tak něco.

Ne, lidi vždycky unesou, když jedou pozdě v noci po prázdné dálnici, nebo z ložnice, když spí, a vrátí je dřív, než někdo zjistí, že jsou pryč. To vím určitě; ověřovala jsem si to.

A s mámou to bylo taky tak. Jednou ráno vrazila ke mně do pokoje, strašně rozcuchaná, oči navrch hlavy, a řekla mi, ať se jí podívám na krk.

Zamrkala jsem, abych se probrala. A podívala jsem se tam, kam ukazovala. Na nic jsem se neptala, protože to bylo teprve pár dní, co mě vzbudila s tím, že v ranním televizním vysílání

mají jako hosta Toma Jonese, nebo že v novinách je „tutově výhodný kupon“ na podpažní chrániče.

„Na co mám koukat?“ zeptala jsem se ospale.

„Na tu bradavici,“ řekla máma. „Tu *bradavici!*“

Podívala jsem se. Bradavice tam rozhodně byla, hnědá a zvrásněná jako bublina na pizze. Měla ji přesně uprostřed zátylku, na páteři.

„Pěkný,“ řekla jsem a zívla. „Dobrá bradavice.“

„Ale ty to nechápeš,“ řekla máma a otočila se. To, jak se koukala, mě trochu probralo. „Přidělali mi ji tam! Včera v noci!“

Párkrát jsem zamrkala.

„*Mimozemšťani!*“ dořekla vyděšeně.

To už jsem byla vzhůru úplně. Podívala jsem se blíž. Štouchla jsem do ní prstem.

„Myslím, že se na ni nemá sahat,“ prohlásila máma rychle a ucukla. „Jsem si hodně hodně jistá, že se na ni nemá sahat.“

Tohle máma říkala takovým divným hlasem. Tak jako ploše a bezvýrazně. „No dobře,“ řekla jsem „Promiň. Ale... jak jsi to myslela, *mimozemšťani?*“

bradavice

Máma vstala a začala přecházet po pokoji. Mluvila už zase normálně, i když trochu podrážděně. Vysvětlila mi, že ji včera v noci vzbudili, že byli dva a dali jí nějakou injekci do ruky. Ukázala mi to a na vnitřní straně pravého lokte vážně měla takovou červenou tečku. Věděla, že ji odvedli ven, ale na chvíli usnula a vzbudila se ve velké prozářené místnosti.

„Moment,“ zarazila jsem ji. „Ty jsi usnula? Jak jsi mohla při něčem takovém usnout?“

„Nevím,“ odpověděla máma a zavrtěla hlavou. „Nebála jsem se, Želvoušku, ani trochu. Byla jsem úplně klidná.“

Pomyslela jsem si, že byla hlavně úplně něco jiného, ale nechala jsem si to pro sebe.

Pak mi máma vykládala, že těch mimozemšťanů tam pak už byla spousta a že ji vzali na palubu své lodi, aby jim poskládala prádlo. Dali jí najevo, ne slovy, ale složitými gesty, že na ně udělaly velký dojem její schopnosti skládat prádlo. Dovedli ji ke stolu, kde byla hromada jasně barevných a jako gumových kombinéz s malinkými rukávy a spoustou nohavic. Tak se do toho pustila. Při skládání si všimla, že tam na druhé straně místnosti je ještě jeden člověk, nějaký muž, asi Hispánc. Toho zase nechali otevírat sklenice s nakládanou zeleninou. Napadlo ji, že by měla něco říct, pozdravit ho, ale toho prádla bylo strašně moc, a najednou ucítila vzadu na krku horko a bolest a pak omdlela. Když se vzbudila, bylo ráno.

„Přidělali mi ji na krk. Nějakou pistolí na bradavice,“ dodala máma a sama pro sebe si k tomu přikyvovala.

„Ale... ale proč?“ zeptala jsem se. „Proč by rasa... rasa inteligentních bytostí cestovala přes celou galaxii, aby lidem sázela na krk bradavice?“

Máma se zatvářila uraženě. „To *já* nevím. Jak to mám vědět? Ale včera jsem ji tam neměla. Sama musíš uznat, že tam včera nebyla.“

Dívala jsem se na ni a snažila si vzpomenout. No ale kdo si pamatuje bradavici?

„Želvoušku, věříš mi to, vid’?“

Povím vám to, co jí jsem tenkrát neřekla. Neřekla jsem, že to všechno byl jenom zlý sen. Neřekla jsem, že moc pracovala a že před spaním snědla moc sýra. Neřekla jsem jí už po padesáté, že bych byla radši, aby si nebrala ty prášky, co jí pomáhají usnout.

Ujistila jsem ji, že jí věřím, protože tak to u nás doma chodilo. Když se vrátila ze samoobsluhy, kde pracovala, s několika balíčky zkaženého masa, které zachránila z kontejneru, řekla jsem jí, že vypadají báječně. Pak jsem je odnesla do popelnice. Když jsem se vrátila ze školy a zjistila jsem, že vyhodila naše úspory za nějaký lux za osm set dolarů, co koupila od podomního obchodníka, pochválila jsem ji, že je skvělý. Pak jsem sedla k telefonu a vyrazila jsem z nich ty peníze zpátky. Tak proto jsem jí řekla, že jí to o těch mimozemšťanech věřím.

„Díky, Želvoušku. Jsi hodná holka,“ řekla a pevně mě objala. „Já věděla, že mi uvěříš.“

Možná bych měla vysvětlit toho Želvouška. Je to rodinná přezdívka a používáme ji už dlouho. Na rodném listě mám „Bakšiš Tucciová“, ale máma mi říká Želvoušku od té doby, co se dozvěděla, že „bakšiš“ sice opravdu je slovo z Orientu, ale jako jméno pro princeznu by se zrovna moc nehodilo. Kamarádi mi říkají Dýško.

Tohle všechno vám asi vypravuju hlavně proto, abyste pochopili, jak to bylo s mojí mámou. Když se mě na ni lidi ptají, říkám, že je moc hezká. Když chtějí vědět, jestli je taky chytrá jako já, odpovím, že je moc hezká.

„Hodná holka,“ zašeptala máma a kolíbala se dopředu a dozadu. Taky jsem ji objala, tvář jen pár centimetrů od toho znamínka.

Jsou firmy, co tvrdí, že vyrábějí přáníčka ke každé příležitosti. Jestli tohle budou v některé z nich číst, tak musím říct, že jsem

nenášla žádné s nápísem: „Mrzí mě, že tě po únosu mimozemšťany opustili všichni přátelé“.

A chudák máma prostě nedokázala mlčet. V samoobsluze o tom vykládala úplně všem. Dokonce i o tom skládání prádla. *Obzvláště* o tom skládání prádla, jako by to byl nějaký hodně důležitý detail. Napadlo mě, jestli to ti mimozemšťani nedělají schválně – aby ti unesení vypadali ještě víc jako blázni.

Unesli mě mimozemšťani a nutili mě skládat prádlo.

Unesli mě mimozemšťani a musel jsem jim čistit okapy.

Chápete?

No a lidi s ní přestali mluvit. Máma a ty ostatní prodavačky z obchodu obvykle každou středu chodily na obrovské margarity servírované v keramických sombrerech. Ale pak se ty ostatní jedna po druhé omlouvaly a máma najednou měla volné středy. Jeden týden mě poslala na číhanou, tak jsem se připlížila k Wall Street Taco Exchange a nakoukla jsem oknem dovnitř. Jasně že tam všechny ostatní prodavačky z obchodu seděly, nalévaly se z mexických klobouků a smály se. A vsadila bych se, že se smály mámě.

„Byly tam?“ zeptala se, když jsem se vrátila k autu. „Neviděla jsi je, že ne?“

„Ne,“ odpověděla jsem a plácla jsem sebou na sedadlo.

Shodou okolností to byla taky středa, když jsem si všimla, že se znamínko změnilo. Víím, že to byla středa, protože to byl večer na brownies a filmy, ve kterých si chlapi sundávají košile – to totiž nahradilo dřívější večer s margaritami, když začalo být jasné, že ty ostatní dámy budou mít zubaře nebo nějaké nečekané rodinné problémy už každou středu až do konce světa.

Pravda, do konce světa už tou dobou zbývalo jen asi půl roku. I tak je to pořád ještě hrozná spousta návštěv u zubaře.

No nic.

Brownies byly hotové, hlavní hrdina si zrovna sundal košili, že půjde plavat, a já jsem si hrála s máminými vlasy, když

jsem to uviděla. Znamínko. Bylo určitě dvakrát větší a takové divně fialové.

Zatajila jsem dech. „Kdy... se to stalo?“

„Co?“

„No odkdy je... takovéhle?“

Máma se ke mně otočila. „Odkdy je co jaké, Želvoušku?“

„To tvoje znamínko. Je větší,“ řekla jsem a štouchla jsem do něj špičkou prstu.

Máma vyletěla z podlahy a tvářila se strašně naštvaně a nervózně.

„Neměla by ses ho dotýkat,“ řekla bezvýrazně. „Není to hračka.“

To se mě trochu dotklo. „Já vím, že to není hračka. Jasně že ne. Je to hnusný. Kdo by stál o hnusnou hračku? No, kluci možná jo, ale do toho mně nic není –“

„Prostě na to nesahej,“ odsekla máma a odpochoďovala do kuchyně. A jak šla pryč, viděla jsem, že ta bradavice září. Byla to jenom chvílička. Zasvítla úplně jasně červeně. Zazářila jako vánoční světýlko.

„Hej!“ křikla jsem na ni. „Moment!“ Utíkala jsem do kuchyně a máma se ke mně otočila.

„To je v pořádku, holčičko,“ řekla. „Já se nezlobím doopravdy, jenom –“

„Sklapni,“ skočila jsem jí do řeči. „Musím ti říct –“

„Co si to dovoluješ, říkat mi sklapni! TY sklapni!“

„Mami –“

„Tohle chování se mi nelíbí. V poslední době mi připadáš hrozně divná... divně. Je správně divná, nebo divně?“

„Mami, musíš si nechat to znamínko odstranit,“ prohlásila jsem.

„Cože? Proč?“ zatvářila se zmateně. „Co?“

„Je větší než předtím a změnilo barvu,“ řekla jsem. „Znamínka, co mění velikost a barvu, to je, no, prostě to vypadá na rakovinu.“

Máma začala prudce vrtět hlavou. „Já se nenechám od nějakého felčara rozřezat na kousky,“ prohlásila.

„Ale před chvilkou jsem ho viděla *svítit!*“

V kuchyni zavládlo dusné ticho. Máma na mě koukala, jako by mi z hlavy začaly růst nohy.

„A když znamínka svítí, tak to je určitě rakovina,“ dodala jsem. Byla jsem si dost jistá, že to je lež, ale já strašně nerada v hádkách prohrávám.

Máma zaváhala. Pak si sáhla na páteř a opatrně se znamínka dotkla. Co tam našla, se jí zjevně nelíbilo, protože prudce stáhla ruku a začala zase vrtět hlavou, tak prudce, jako by si chtěla vyklepat vodu z ucha.

„Já jsem dospělá a ty jsi malá,“ řekla nakonec a odešla z kuchyně. Takhle končilo hodně našich hádek. Tentokrát ale ne.

„Tohle nemůžeme jen tak ignorovat,“ řekla jsem pomalu a mírně. „Musíme být statečné a jít k doktorovi. Pamatuješ na doktora Phillipse? Myslela sis, že to bude hrozný, a nakonec to dopadlo –“

„Proboha, Bakšiš, přestaň se mnou takhle mluvit!“ odháněla mě máma. „Ono se to nějak vyřeší.“

To mě naštvalo. „No jasně. Myslíš tak, jako se to tady vyřeší vždycky? Jo, tady se všechno ostatní vyřeší a ty se o to nemusíš starat, ani na to myslet, ani hnout prstem. Ale víš, proč to tentokrát tak nepůjde? Protože to *nemůžu zařídit já!*“

„Ale Bak – Želvoušku, nezačínej –“

„Potřebuju, abys spolupracovala, protože ještě *nejsem* doktorka a nemůžu *vzít tvoje* znamínko na prohlídku k lékaři *bez tebe*, takže budeš muset udělat, co ti říkám!“

Máma stála ve dveřích hodně dlouho a vypadala nejdřív naštvaně, pak tak trochu smutně a potom zase naštvaně.

„Promluvíme si o tom ráno!“ řekla a práskla dveřmi. Jenže naše dveře byly laciné a lehké, takže se k práskání hodily asi jako molitanový míček k odpalování.

„Mami...“ povzdechla jsem si. „Mami, jsi –“

Dveře se zase otevřely a ona kolem mě prošla na druhý konec chodby.

„Já jsem věděla, že to je tvůj pokoj,“ zamumlala cestou.

Na film s chlápkiem bez košile jsme po tomhle samozřejmě už chuť neměly, a tak jsme si obě šly brzo lehnout. Ale já jsem se za tři hodiny vzbudila kvůli těm dvanácti sklenicím vody, co jsem vypila před spaním. Za pár minut jsem už seděla u počítače.

Zapnula jsem ho. Zapomněla jsem, že náš počítač je z těch, co při zapínání udělají zvuk, jako by celý sbor říkal „Ááááách“.

„Pšt!“ sykla jsem a přitiskla jsem dlaně na repráky. „Mašino pitomá.“

Vykoukla jsem do haly. Zhasnuto, zvuky žádné. Znova jsem si sedla k počítači a pustila prohlížeč. Otevřela jsem si Doc.com, což jsou stránky o medicíně. Nejdřív se načetla hlavní strana s článkem o černém kašli a reklama doporučující, abych se zeptala svého lékaře, jestli je pro mě vhodný Chubusil, a pak nakonec i ta část, kam jsem mohla vypsát máminy příznaky. Vyťukala jsem:

Znamínko mění velikost barvu

Po chvilce jsem ještě dodala

Svítlí

A odklepla HLEDAT.

Nabídlo mi to asi 140 článků s názvy jako: „Je to rakovina?“ a „To snad ne! Rakovina?“ a „Mám rakovinu – co dál?“

Honem jsem rozklikla první z nich a začala číst. Možná bradavice přece jen svítí, myslela jsem si. Ale v prvním článku se o ničem takovém nezmiňovali. V druhém taky ne. Přečetla jsem pět textů, než jsem si uvědomila, že vyhledávání mi nabídlo výsledky pro slova znamínko, mění, velikost a barvu, ale ne svítí, jen v jednom článku byla zmínka o tom, jak se má člověk chránit, když svítí slunce. O svítících znamínečkách nic.

Znáte takové ty scény z knížek, kdy si hrdina říká: *Přece jenom jsem toho ducha asi neviděl. Určitě to bylo jenom prostěradlo.*

*S řetězy. Jak se vznáší ve špajzu. A ječí. Určitě jsem si to všechno jenom představoval. Taky vám takovéhle postavy jdou na nervy, ne? Štvou vás, protože víte, že vy byste nikdy nebyli tak pitomí, abyste nepoznali ducha, kdybyste nějakého viděli, zvláště když se ta knížka jmenuje *Ječící přízrak*. Prostě kravina. Omlouvám se za ten výraz.*

No, tak teď přijde přesně takový kus.

Problém je totiž v tom, že člověk *neví*, že je postava z příběhu. Myslí si, že je úplně normální holka. Nebo kluk. A prostě nechce věřit na svítící znamínka, nebo na duchy, nebo na cokoli podobného, co se mu stane.

Takže jsem hned na místě došla k názoru, že to znamínko prostě nesvítilo. Byl to nějaký zrakový klam nebo halucinace, nebo kouzelnický trik, prostě musí to mít nějakou z těch příčin, o kterých lidi mluví, když mají něco vysvětlit, a nevědí jak. Zkrátka jsem přestala věřit, že ta bradavice svítila. *Musela* jsem.

Stejně na tom nezáleželo, protože jsem pořád byla přesvědčená, že ta věc změnila velikost a barvu, a to bylo samo o sobě dost znepokojivé. Vypnula jsem počítač a plížila jsem se zpátky do předsíně. Čunča šla za mnou, předla a proplétala se mi v osmičkách kolem nohou. Nejspíš si myslela, že dostane časnou snídani, a když jsem si jí nevšímala, zamňoukala.

Chvilku jsem si myslela, že to na mě prasklo, když jsem z ložnice uslyšela mámin hlas. Ztuhla jsem a ona mluvila dál. Vždycky jedno slovo, pauza, jedno slovo, jako by vyvolávala bingo. Samozřejmě jsem byla zvědavá, a proto jsem se pomalu doplížila ke dveřím. Byly pootevřené, tak jsem přiložila ucho ke skulině.

„Traktor,“ řekla máma.

Traktor? Nakoukla jsem dovnitř.

„Gorila,“ pokračovala a pak: „Arancia... Domino... Emen-dare... Vidění... Zjevně... Myš...“

Ležela na zádech a mluvila ze spaní. Anglicky a italsky. A nejspíš se jí zdálo o té nejdivnější docházkové listině všech dob.

Poslouchala jsem ještě chvíli – čekala jsem, že toho nechá, že řekne něco rozumného. Italsky moc neumím, ale i já jsem poznala, že v italsko-anglickém slovníku by to, co jsem slyšela, moc smysl nedávalo.

„Lasagne,“ řekla máma.

„Dobrou noc,“ řekla jsem já a šla jsem zase do postele.

Druhý den jsem mámu objednala k dermatologovi. Sestra říkala, že se na ni můžou podívat za měsíc, ale já jsem na ni byla tak trochu zdvořile sprostá, takže to po delší temperamentní konverzaci přesunula na následující týden.

Příští týden ji tam nějak dostanu, pomyslela jsem si, když jsem telefon položila; byla jsem spokojená, protože jsem nevěděla, že za čtyři dny bude máma pryč.

Ty čtyři dny teď přeskočím, protože o nich není moc co vyprávět. Skládaly se z jídel a spánku a hádek s mámou, jako by ji neměli unést, jako by se nemělo všechno změnit. Šly jsme nakupovat, balily jsme dárky, byly jsme v kostele, postavily jsme malý umělý stromček. Kdyby byl můj život film, dala by se v tomhle místě čekat stříhová sekvence krátkých scén s hudbou, taková, jakou líní režiséři naznačují plynutí času. Zkrátka takové legrační klipy: máma a já v obchodě, jak si zkoušíme oblečení a bláznivé klobouky,

a teď se pokoušíme vyrábět vaječný koňak, ale víčko mixéru se uvolní a zacáká to stěny i nás a my se chechtáme

a teď stříh a zpíváme s mámou koledy před něčím domem, jenže ajta kraja! Bydlí tam Židi...

A celou tu dobu hraje něco jako „Jingle Bells Rock“. A pak je o čtyři dny později. Konkrétně tedy Štědrý den, ale to radši

nechci moc rozmazávat. Tohle není vánoční příběh. Je to smeknoční příběh.

Když se to stalo, byla noc. Ležela jsem v posteli, ale nespala jsem. Jen jsem poslouchala auta a lidi, co na ulici mluvili moc hlasitě, a o něčem jsem přemýšlela. No dobře, nejspíš jsem myslela na to, co druhý den dostanu k Vánocům, a aby taky ne. Máma se asi snažila nedělat v obýváku rámus, ale bylo celkem jasné, že je ještě vzhůru, cpe mi do punčochy bonbony a céděčka a jiné věci, nebo že balí dárek. Po chvíli zvuky utichly a já jsem nejspíš usnula. Ale nemohla jsem spát dlouho, protože najednou mě vzbudil strašný randál.

Skříúúúúp!

Takhle nějak to znělo, přicházelo to shora, odněkud ze střechy – jo, přiznávám, v první chvíli mě napadlo, že je to Santa Claus. No a co.

Byla jsem tak rozespálá, že jsem málem chvíli fakt věřila na pohádky, a tak jsem se šla kouknout z okna, co se to děje. Tak jsem to poprvé uviděla: velikou harmonikovou hadici, jako bývají u vysavače, která se houpala ze střechy a mizela někde ve tmě. Rychle jsem se koukla nahoru, kam to vede, ale viděla jsem jenom něco velikého, temného proti nebi. Všechny alarmy v autech se rozječely a všichni psi začali štěkat.

Slyšela jsem, jak máma křikla z obýváku: „*Cannoli!*“

Potom: „*Sluchátka!*“

Utíkala jsem do předsíně a zastavila jsem se u dveří.

„*Šlehač!*“

Máma usnula, když mi plnila punčochu. A asi opravdu usnula tvrdě, protože tu punčochu měla ještě navlečenou na ruce. Seděla na podlaze, opřená o pohovku, a kolem sebe měla rozházené bonbony a kousky mašlí.

„*Šachovnice!*“

Nemusím asi vysvětlovat, že vyvolávala slova jako předtím. Jenže teď je vážně vyvolávala, nebo spíš vykřikovala. Ve tváři byla úplně rudá a měla pevně zavřené oči.

„*Granata!*“

S bušícím srdcem jsem se doplížila k ní a pořádně se podívala na znamínko. Blikalo, ale docela určitě blikalo – fialová, červená, zelená, pořád a pořád dokola.

„*Poněkud!*“

„Mami...?“ zkusila jsem to.

„*Sušenky!*“ odpověděla.

„Mami! Mami, vzbud' se!“

„*Annunciare!*“

Zatřepala jsem jí rukou, tou, na které neměla punčochu, ale neotevřela oči.

„Mami!“ křikla jsem.

„*Máma!*“ zavolala ona. Ale myslím, že to byla náhoda.

Nepamatuju si už, co všechno ještě vykřikovala. Nevěděla jsem, že po mně jednou bude někdo chtít, abych to zapsala. Nejspíš to byla nějaká podstatná jména a slovesa a tak, určitě tam bylo jméno jednoho prezidenta, ale nepamatuju si kterého, a značka šampónu, který měla ráda. Poslední slovo si ale pamatuju. Poslední slovo, které řekla.

„*Žebra!*“

A pak byl konec. Další slova už nepřišla. Neotevřela oči, ale asi minutu tiše seděla. Znovu jsem s ní zatřásla.

„Mami... Mami...“

Vstala. Vstala tak prudce, že mě zvedla s sebou. Znamínko teď bylo jen fialové, už neblikalo. Jenom jasně zářilo a já až nadosmrti budu nenávidět fialovou barvu.

Pustila jsem ji a ona prošla kuchyní k zadním dveřím. Myslela, jsem, že do nich narazí, ale ona klidně sundala řetěz, otočila klíčem a pak vyšla na požární schodiště. Šla jsem za ní a litovala jsem, že jsem si nevezla boty. Venku mrzlo.

„K-kam jdeme?“ zeptala jsem se, když jsem za ní scházela po schodech. Došly jsme na ulici a tam jsem si musela dávat pozor, kam šlapu, a vyhýbat se střepům a odpadkům. Máma neodpověděla, ale to fialové znamínko na mě zle a fialově koukalo.

Nevím, kdy jsem si prvně všimla toho bzučení. Nejspíš jsem ho už chvíli slyšela, možná od té chvíle, co jsem se vzbudila, ale byl to takový ten zvuk, který člověk nevnímá, třeba jako cikády v létě. Ale jak jsme šly, bzučení sílilo a já bez přemýšlení věděla, že míříme přímo k jeho zdroji.

„P-prosím tě, mami, p-pojď domů. Je Š-štědrý večer.“ Zatnula jsem drkotající zuby.

„Když se mnou půjdeš domů, udělám ti vaječný koňak. Udělám ti *moc dobrý* vaječný koňak. S rumem. Nebo... nebo s vodkou. Prostě s tím, co je v té lahvi s pirátem.“

Mířily jsme k hřbitovu Oak Hill. Byl to pěkný hřbitov, takový ten s vysokými kamennými zdmi kolem a s honosnými hrobkami. S obelisky a sochami a smutnými anděly. Normálně by tam máma ani nepáchla.

A teď jsem to konečně viděla. Tak především to bylo obrovské. Větší, než by člověk čekal, a ještě větší. Pomalu to klesalo k zemi jako bublina s chapadly. Sněhová koule velká jako půlka fotbalového hřiště, s břichem pokrytým hadicemi. Najednou se to rozsvítilo. Ne že by na tom začala blikat světýlka třeba jako na letadle; bylo to, jako by celou tu kouli vyplňoval nějaký svítící plyn, světle žlutý a zelený. A fialový. A v té kouli byly menší koule a vrstvy plošin a nějakých dalších tvarů a na nich... možná... se pohybovaly nějaké malé postavičky.

Ale ne – takhle to nejde. Když tu loď popisuju, tak působí míň hrozná, než byla, a to je hřích.

Byla strašná. A hlavně *nebylo v pořádku*, že tam vůbec byla. Stačilo se na ni podívat a člověk už měl dojem, že prohrává. Byl to veliký lítající příšerný bzučivý konec světa.

Celé dny se pak zdálo v nepořádku úplně všechno. Nečesala jsem se a nečistila jsem si zuby. Dokonce jsem ani nerozbalila vánoční dárky. K čemu? Teď tu byli mimozemšťani. Neposlouchala jsem muziku. Chtělo se mi z ní brečet. Z jakékoli – byla prostě příliš krásná. A to nemyslím jenom třeba Beethovena nebo tak něco. Rozbrečelo mě i staré album

‘N Sync. Rozbrečela mě znělka zmrzlinářského auta. Nemohla jsem se smát, a když jsem slyšela, jak se smějí jiní, měla jsem vztek. Bylo to sobecké a nechutné, třeba jako pálit peníze. Ale to předbívám.

Loď přistála. Nevysunula žádný podvozek. Šest hadic se prostě roztáhlo jako nohy a loď podepřelo. A ta pak... *šla*. Jinak se to popsat nedá. Celá ta obrovitá věc šla na těch hadicových nohách směrem k nám jako brouk, došlapovala mezi pomníky a náhrobní kameny.

Rozhlédla jsem se po někom, kdo by nám mohl pomoci, ale na ulici nebyl vůbec nikdo.

„Mami! Vzbud’ se! Vzbud’ se, vzbud’ se!“ ječela jsem. Stála tam jako sloup, tak jsem k ní doběhla a popadla jsem ji za nohu. „Mami! Mám tě ráda! Promiň! Pojď domů!“

Loď zvedla jednu nohu a ta si to jako červ zamířila k nám. A když se přiblížila... tak jsem se pustila. Pustila jsem se mámy. Pustila jsem se a schovala se za hrobkou. Protože jsem se bála. A vím, že si zasloužím všechno to, co si o mně asi teď myslíte.

Hadicová noha se zastavila nad mámou a napůl, do pasu ji spolkla. Máma se ani nehnula a byla úplně zticha. Pořád ještě měla na ruce mou vánoční punčochu. Pak se ozval takový zvuk jako:

Pfump

a ona se vznesla do vzduchu; letěla pryč, ta obrovská bzučící hlava ji vcucla jako limonádu.

Nevím, jestli dokážu napsat o všem, co se dělo dál. Nejspíš to bude vypadat, že to dramtizuju, ale tak to není. Není to kvůli nikomu jinému. Člověk prostě upadne proto, že mu nohy přestanou fungovat, a ani nepadne na kolena. Padne na prdel do plevele jako idiot roku. A ze všech sil za mámou křičí, protože si vážně myslí, že ji tak třeba přivolá zpátky. A když se to nestane, tak má pocit, že je mu kůže moc malá a plíce má plné vaty a že už ji nedokáže zavolat ani jednou, ať se snaží, jak se snaží. A nevstane a nevymýšlí žádné chytré

plány, protože jen čeká, že pukne jako petarda a umře. Nic jiného se dělat nedá.

To je všechno. Vlastně není to všechno, ale je to všechno, co o tom napíšu. Chtěl jste, abych psala o těch dnech před invazí, a tohle je moje odpověď, i když to byla dost osobní otázka a možná jste ji vůbec neměl klást. Ale to je všechno.

No nic.

O pár odstavců výš jsem napsala „prdel“. Omlouvám se za ten výraz.

Tak jsem na tom hřbitově chvíli seděla. Nevzpomínám si, že bych vstala, a nevzpomínám si, že bych došla domů, ale najednou jsem tam byla. Udělala jsem si sendvič a pak jsem si sedla do křesla. Zapomněla jsem dýchat – ani jsem nevěděla, že to jde. Čas od času mi přišlo, že mám hrud' prázdnou a hlavu lehkou, tak jsem zalapala po vzduchu jako umírající ryba, dokud jsem zas nebyla plná. Pak jsem zase zírala do prázdna a na nic nemyslela. Na nic. To začala být nuda. Cítila jsem, jak mi kručí v žaludku, a tak mě napadlo: Nebyl tu někde sendvič? Vrátila jsem se do kuchyně a zjistila, že sendvič ještě leží na lince a přesně uprostřed na něm sedí šváb jako baseballový nadhazovač.

V té chvíli jsem konečně začala spřádat plány, ale všechny ty plány byly hloupé. Myslím, že v mozku je nějaká část, asi vzadu, která se ne a ne vzdát víry v magii. Tahle část mozku přiměla jeskynní lidi věřit, že když nakreslí na stěnu jeskyně losa, budou mít další den dobrý lov. A pořád ještě funguje a přesvědčuje vás, že vám nějaké určité ponožky nosí štěstí, nebo že když vsadíte data narození svých dětí, vyhrajete v loterii. A mě zase přesvědčila, že bych mohla mávnutím ruky na hřbitově zastavit čas, nebo že můžu mámu přivolat zpátky pouhým jménem. A zrovna v té chvíli pracovala na plné obrátky a přemítala znova a znova o tom, jak se vrátit v čase a co udělat, až se tak stane.

Mimochodem, ty kosmické lodě nezůstaly utajené dlouho. Byla jich plná televize, úplně na všech kanálech, až na Šestapadesátku, kde pořád reprízovali *Jeffersonovy*. Byly tam zprávy o těch lodích a taky zprávy o tom, jak na ně lidi reagují. Někteří byli celí šťastní, z čehož se mi zvedal žaludek. Na spoustě míst lidi stříleli na oslavu do vzduchu. Většina lidí panikařila. Někteří i drancovali, protože si pravděpodobně říkali, že při té mimozemské invazi budou fakt potřebovat nové DVD přehrávače. V té chvíli nejspíš lidi nevěděli, že Buvové jsou pohroma, protože jim nevyfluxovali matky. Mohla jsem jít a říct jim to, ale bylo mi hrozně zle. Vypadá to, že si člověk vážně nemůže koncem prosince vyjít v noci na procházku na hřbitov bosky a bez kabátu a nestrávit pak dalších pár dní tak, že se potí a třese a klečí před záchodem. Snažila jsem se volat tísňovou linku, FBI, Bílý dům, prostě někoho, komu bych to o mámě mohla říct, ale telefony nebyly k ničemu. Odhadla bych, že spousta lidí volala svým kamarádům a příbuzným a říkala:

„Už jsi slyšel o těch mimozemšťanech?“

A ten jejich kamarád na to:

„O jakých mimozemšťanech?“

A ten první zase:

„Zapni si televizi!“

„Který kanál?“

„Kterýkoli krom 56.“

Tak se stalo, že jsem nikoho nemohla varovat. Ale oni na to brzo přišli sami.

Ukázalo se, že ta loď, co vcucla mámu, byla jedna z těch menších. Lodě o rozměrech Rhode Islandu visely ve vzduchu nad mým městem, New Yorkem, Los Angeles, Dallasem, o Londýnu, Tel Avivu a asi stovce dalších míst ani nemluvě. Nejdřív tam jen visely jako medúzy. Ale pak si ty medúzy začaly z věcí ukusovat.

Nikdo to zpočátku nechápal. Já rozhodně ne. Tenkrát jsme nevěděli o těch zbraních. O těch šílených buvských puškách,

co nevydávají ani záblesk, ani zvuk. Věděli jsme jen to, že – hele, soše Svobody chybí hlava. A Kapitolu kupole a Big Benu špice. Podívejte, šikmá věž v Pise je teď úplně nezajímavý pahýl v Pise. Velká čínská zeď je Velký silniční zpomalovač. Buvské lodě měly velké zbraně, spíš děla. A Buvové měli nos na to, po čem střílet. Provokovali nás.

Musím o tom mluvit. Nemůžu to dostat z hlavy. Vy lidi z budoucnosti si nejspíš invazi vůbec nepamatujete. Ještě jste se nenarodili. Ale možná se mezitím stalo něco stejně strašného. Sto let je dlouhá doba.